

moros, no se descomptarà res més que 1,1/5 corresponent a S.M. i 1,1/8 per a l'Infant almirall general.

—L'arrais (patró) de les preses de moros serà destinat al servei de les reials galeres.

—Hauran d'entregar qualsevol desertor d'altres vaixells que s'embarqui amb ells.

—Els mariners que per matrícula s'hagin d'incorporar al servei de S.M., quedaran en el xabec, però en temps de guerra se li podran llevar vint mariners que s'hauran de substituir per vint-i-cinc soldats i un oficial amb el seu armament.

—Cada patró es compromet a no alienar el vaixell si no és amb la càrrega d'aquesta obligació de fer el correu durant el temps compromès.

—La tasca compromesa consisteix en la conducció de plecs, avisos i tot el que convengui per a la conservació de la plaça d'Orà.

No consta el temps de duració del contracte i, per ara, tampoc sabem si després d'aquest n'hi va haver d'altres amb aqueixos mateixos patrons o amb altres també eivissencs fins el 12 de setembre de 1791, data en la qual Espanya cedeix la sobirania d'Orà a la regència d'Alger en compensació d'alguns privilegis comercials, després que va resultar negatiu l'intent de canviar als anglesos aquesta plaça per la de Gibraltar.

Tanmateix les relacions d'Eivissa amb la fortalesa d'Orà també varen ser comercials i no sempre varen anar bé. Ho sabem perquè el vint-i-sis d'octubre de 1740 el senyor José de la Quintana, des de Palma, escriu a l'intendent de Cartagena, senyor Rubalcaba, i li diu que a cosa de trenta milles de Cartagena l'esquadra anglesa ha agafat tres xabecs eivissencs, dels patrons Francesc Riquer, Joan Cabanilles (aquest tal vegada era germà d'Antoni Cabanilles), i Bartomeu Noguera, i un pinc d'Andreu Calbet. Aquestos quatre vaixells anaven a Orà carregats de llenya, ovelles, vi, aiguardent i fruita. Les tripulacions, tots eivissencs, es varen poder salvar.

PERE VILÀS GIL

Poemes a Ifac

per Toni Prats

Has tengut germans, Ifac,
que triaren
la mar
i els seus imperis
d'escuma i salaborr.

Els ports sempre oberts
acolliren
l'embat
famolenc
d'una basarda antiga.

I una nova saviesa
ixqué
alenant
de l'estómac
ferit, asserenada i nua.

Recorda, Ifac, les tempestes hagudes,
els llamps rampant sobre el negre horitzó,
la ventada aixecant-se, de sobte, enlaire
i l'esclat d'una pluja pesada que romp
el tràfec pausat de la gent nostra,
i després va minvant fins a retrobar el pols,
aquest pols secular que governa els dies.

Altres pics no han estat els déus tan benignes
i no sempre com ara els indicis de claror
han cobert d'esperança els camps de terra humida.

Recorda, Ifac, i demanem junts
que aquesta nova pluja que ara apunta
ens esquiti a tots i anegui el pedregam
i el torni pols i el sol, després, calenti.

TONI PRATS